

MIROSLAV ADAMEC

STŘIBRNÁ PARTA

LEGENDA ŽIJE

ILUSTRACE JAN JIŘÍČEK

Stříbrná parta

Vyšlo také v tištěné verzi

 ROSIER

Miroslav Adamec

Stříbrná parta – e-kniha
Copyright © Rosier, s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MIROSLAV ADAMEC

**STŘÍBRNÁ
PARTA**
LEGENDA ŽIJE

ILUSTRACE JAN JIŘÍČEK

Text © Miroslav Adamec, 2023
Illustrations © Jan Jiříček, 2023

ISBN tištěné knihy: 978-80-88467-59-5
ISBN ePUB: 978-80-88467-60-1
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-88467-61-8
ISBN PDF: 978-80-88467-62-5

Legendy jsou s námi odpradávná.

Některé pokračují...

Na úvod pár slov o Jáchymovu...

Toto je příběh, který se nemohl stát nikde jinde!

Jáchymov je město s dlouhou historií. Založeno bylo v roce 1516, to se dobře pamatuje! Již brzo po svém vzniku způsobeném stříbrnou horečkou bylo druhým největším městem v Českém království – hned po Praze. Místní kopce zabydlelo přes osmnáct tisíc obyvatel. Stříbro se dolovalo snad na každém metru v celkem devíti stech dolech. Vytěžilo se ho tolik, že jáchymovský tolar dal jméno dolaru!

První lékárnu v království, významnou knihovnu a mincovnu můžete navštívit dodnes, stejně jako zachovalé doly na těžbu stříbra a dalších nerostů. Způsob těžby byl tak promyšlený, že se celá krajina včetně dochovaných technických památek dostala pod ochranu světového dědictví – a to už něco znamená!

Vzácné kovy se vytěžily, ale radonové vody, ve kterých si horníci léčili poranění, pramení ve městě pořád, a tak v Jáchymově vznikly slavné lázně.

A ještě jedno zůstalo ve vzpomínkách na dávné časy, množství pověstí a legend.

Na příštích stránkách se ukáže, že některé z nich jsou živé doposud!

Bylo to tady zase!

Petr pozoroval babičku, která páchala sebevraždou. Nesahala si zrovna na život, ale obchodní sebevražda to určitě byla.

Stoupl si v jejich zastavárně tak, aby mu nemohla uhnout pohledem. „Babičko, když ti dá někdo do zástavy řetízek a ty mu za něj vyplatíš pět set korun, a za týden mu ho za čtyři sta vydáš, nepočítá tu někdo špatně?“

„Tomu ty nerozumíš!“ odbyla ho babička.

Tomu teda rozuměl!

Kdyby podobným způsobem vedla pekárnu, její rohlíky by měly tři rohy a chleba o dvou kůrkách kůrky čtyři. Kdyby měla takovým způsobem, jakým vedla svou zastavárnu, vést prádelnu, lidi by si tam dali vyprat trenýrky a odnesli by si kalhoty, a místo trička by získali košili.

Petr byl ve věku, kdy kluk pozná, že je na stopě záhady. Stačí však o pár let zestárnout, a místo záhad vidíte jen problémy. A s problémy je problém. Ty se jen tak nevyřeší. Zato záhada, když se po ní jde správně, se dá rozmotat jako klubko.

Babiččina rodina vedla podnik už kolikátou generaci. A mohla si rovnou dát na štít jméno **Zastavárna U dobrého skutku**. Že ještě nezkrachovala, nešlo Petrovi na rozum.

Petrova babička se jmenovala Kateřina Marková. A Petr se jmenoval Perka. Petr Perka! To jméno zní jak zaklínadlo. A možná se tak nejmenoval náhodou. Aspoň Petrova babička o tom byla přesvědčená.

V Jáchymově vedou ulice buď do kopce, nebo z kopce, pro návštěvníky lázní platí, že funí nahoru, nebo lehkým krokem scházejí dolů. Ale pro kluky, co tam žijí a nestíhají se rozhodnout, jestli nejdřív tam a pak hned jinam, platí, že vedou do kopce i z kopce současně. To nikde jinde na světě nenajdete. A tak není problém udělat si z těch ulic houpačku. Takovou houpačkou se pak snadno vystřelíte do světa tajemství. Zvlášť když je vám kolem třinácti.

V malém městě se všichni znají. A tak Petr znal i pana Donáta, ředitele knihovny. Byl to Danielův tatínek. Daniel se vyznal v knihách, tak jako se Petr vyznal v procentech. Měl patřit do Petrovy party, ale poslední dobou si Daniel častěji sedal na oběd k Alešovi. Takže se Petrovi už několikrát stalo, že jedl u stolu sám. To pak nechutná ani svíčková. Zato u plně obsazeného stolu chutná i žemlovka.

Pan Donát se rozhlédl před babiččíným podnikem a vklouzl dovnitř. Zkušeně zarejdl očima po místnosti, jestli v tom prostoru nepříbyly kamery, ale babička na moderní techniku nebyla. Položil na stůl peníze, babička sáhla do přihrádky, kde byly dvě prastaré knihy, a vytáhla jednu z nich. Vypadala jako jedna z nejstarších knih z jáchymovské knihovny, a ta je pěkně stará. I císař pán tu knihovnu obdivoval. „Já vím, potřebujete ji kvůli inventuře. Tady se mi podepište. A co s tou druhou?“

„Pošlu pro ni kluka.“ Donát se podepsal, že vrátil vypůjčenou částku, a dostal zpět zastavený předmět. Akorát, že když později nakoukl Petr do knihy, nesedělo to. Měl vrátit tisíc. A v šupletí přibýlo jen devět stovek. Za Donátem se zavřely dveře.

Zapíchl si prst ke kořeni nosu, líp se mu tak přemýšlelo: „Tak znovu, babi!“

Babička sklopila oči. „Takhle je to v pořádku.“

„Ale babi,“ přemýšlel Petr, „to není obchod, to je spíš něco jako dobrý skutek!“

„Řekl jsi to přesně, Petříku. Dělam dobrý skutky. Někdy dobrý obchod, jindy dobrý skutky, jak to život přinese. Uvidíš sám. Bez toho to nejde!“

„Babičko, až to tady povedu já, bude to jinak!“

„Jak jinak?“

„No, správně! Vydám pět set, dostanu pět set. A navíc úroky přece.“

Babička se na něj laskavě podívala. „Možná s úroky a možná bez, co ty víš!“ věděla babička svoje.

„To mi vysvětli!“ rozčiloval se Petr. Taky by rád znal to její.

Jenže babička místo vysvětlování začala mít pokaždé tolik práce. Otočila se k němu zády. Neuhýbala jen pohledem, ale rovnou celým tělem.

Kolem výkladu prošel menší muž ve světlém saku, vedl se za ruku s paní v šatech, která byla mnohem mladší. V lázeňském městě poznáte už podle chůze, kdo je host a kdo místní. Ti se nerozhlíží a spěchají. Paní se rozhlížela. Vstoupili dovnitř.

„Dobrý den, jsem doktor Pajer z nemocnice,“ představil se muž. Petr se podíval pořádně.

„Doktor Pajer? Nejste Alešův táta? Chodíme spolu do třídy.“

„Tak doufám, že jste kamarádi,“ usmál se doktor.

„Kamarádím se s každým, kdo za to stojí,“ ušklíbl se Petr. Ale Pajer si slovního štouchu nevšiml, věnoval se přítelkyni. Tvářila se, jako kdyby věk pana doktora bylo to nejvíc, co dokáže skousnout. V krámku plném starožitností a odložených věcí se jí nelíbilo.

„Nenašlo by se něco pro přítelkyni? Třeba hezký řetízek?“

„Vydržte..., možná ano,“ zmizela babička a Petr věděl, že jde do sklepa. Občas tam zašla, když věřila, že udělá dobrý obchod. Vrátila se s něčím, co položila na sametový tácek.

„Jste v Jáchymově, takže něco ze stříbra!“ odkryla dlaň, na černém sametu ležel řetízek zakončený barevnými kamínky.

Pajer vzal řetízek do prstů.

„To je krásná stará práce! Víte, jsem z rodiny, která tu má kořeny. Už můj prapraděda tu léčil. A třeba to stříbro vytěžil nějaký můj předek.“ Svítily mu oči. Jako kdyby to byl permoník, který se vrátil pro vytěžené stříbro. A bohatě babičce zaplatil, co si řekla.

„Vidíš, někdy dobrý skutek, jindy dobrý obchod. Nedělám jenom dobrý skutky.“

„Správně!“ pochválil ji vnuk. „Víš, co říkal táta: Každý má, co si zaslouží. Máma se s ním kvůli tomu hádala, ale táta jí řekl: Když děláš dobrý skutky a děláš je dlouho, jsi nakonec za hlupáka.“

Babička vzdychla: „Já vím, tvůj táta to nedal, jak vy říkáte, ale on nebyl zlý. To, že odešel..., za to jsem nakonec mohla já. Jednou ti to vysvětlím.“

„A máma? Neutrápila se kvůli tomu?“

Babičce se o tom těžko mluvilo. Vzdychla znovu, protože to byl její nejčastější výrazový prostředek: „Někdy i k tomuhle vedou dobré skutky. Jednou se všechno včas dozvíš.“ Pak klesla hlasem a řekla záhadně: „Bohužel slovo včas znamená taky na poslední chvíli...“

Petr si zvykl na to, že babička někdy mluví v náznacích. Pokrčila rameny a svěřila je víc, než bylo obvyklé. Vysvětloval si to tím, že staří lidi chtějí být důležití. Ani trochu ho nenapadlo, že získal další indicii k řešení záhad, kterých si v poslední době všímal víc a víc. Je to jako s oříšky pro Popelku. Někdy je málo i to, že vás cvrnkají do nosu.

„Pe-petře! Jdeš ve-ven?“ zabušil na výklad Lukáš.

Byl to Petrův kamarád. Trochu koktal, takže blbci se mu smáli a zkoušeli na něm, jestli stihne při volání o po-po-pomoc taky koktat?

Babička Petra nepotřebovala, jenom řekla: „Kup brambory na večeri a nějaký pěkný, sám je budeš škrábat.“

Vytáhli koloběžky, na kterých se dají dělat triky, a šli se je učit někam, kde je terén nebo nadprůměrný výskyt holek. Za to, co uměli, už mohli sklidit obdiv.

Lukáš, místo aby se rozjel a začal předvádět, co umí, šlápl na brzdu. Bylo jasné, že mezi holkami bude pěkná copatá Marie. Lukáš jí byl sympatický tím, že se choval normálně a nevytahoval se. Marie se od ostatních holek lišila tím, že byla věřící a chodila s babičkou na mše do kostela. Jestli se bude Lukáš před Marií pořád jenom stydět, zaujme ji někdo jiný, nenormální, a třeba i vejtaha. Když je někomu kolem třinácti, začne chápat, že jednou z největších záhad jsou holky. Ale Petr Perka, jehož jméno znělo jako zaklínadlo, si tuhle záhadu nechával na rozlousknutí jako poslední.

„Tak se předved', kámo!“ strčil do Lukáše, aby se trochu ukázal. Ten nebyl připravený, vjel na chodník, trefil Marii, a dívku, která to nečekala, srazil.

„Pro-promiň,“ mrzelo Lukáše a našťvaná Marie řekla: „Na to ti ka-kašlu!“ Pak jí to samozřejmě přišlo líto. A nejvíc to našťvalo Petra. Další záhada! Proč dobré skutky vedou ke katastrofám?

V kuchyňce, která mohla sloužit jako kuchařské muzeum pro výuku toho, jak se kdysi peklo a vařilo, si babička na vařiči – kdepak

varná konvice, to by asi podle ní bylo těch sto stupňů potřebných k uvaření vody jiných, a horších! – připravovala bylinky. Měla problémy s tlakem a špatně se jí dýchalo. Petr škrábal brambory a babička trpěla. Držela se někde u srdce, možná trpěla tím, jak brambory škrábal. „Ty je ořezáváš jak tužku. Takhle ti do hrnce moc nezbude.“

„Babi, Aleš říkal, že si pro večeri posílají. Někdy čínu, někdy pizu. Nemohli bychom taky?“

„Syn doktora Pajera? Když nemají, kdo by jim uvařil? Ta fíflena, co tu byla, je tady na léčení, a ne na kurzech vaření. To pozná každý. Aleš asi není tvůj kamarád, že? Nikdy jsi o něm moc nemluvil. Kolik máš vlastně kamarádů?“ položila najednou otázku, která je bolestná v každém věku. Je nepříjemná proto, že i když znáte odpověď, nikdy nevíte, jestli je správná. Copak do kamarádů vidíte? A bude platit i zítra, že jste dnes kamarádi? Když je tak snadné se kvůli všemu rozhádat?

„Nemám Aleše rád!“ přiznal Petr. Byl stejně vysoký jako on a stejně silný. S klukem, který je stejně silný, bývá problém. A jak se to pozná, že je stejně silný? Holky poznají raz dva, když vstoupí do třídy, jestli v tu chvíli patří mezi krasavice, pohledné, sympatické nebo ty, které ve své holčičí kariéře nepřesáhnou roli kamarádské chlácholící servismanky nešťastných krásek. A u kluků je to stejné. Jenom jsou ty role trochu jiné. Se slabšími si rozumíte, a když jste někdo, chráníte je, a se silnějšími se snažíte vyjít. Se stejně silným klukem je však trápení. A trvá to tak dlouho, dokud se karty neroz-

dají, a pak možná znovu. Petr cítil, že se v jejich případě budou karty brzy rozdávat.

„Daniel Donát je možná můj kamarád, jenže teď si sedá k Alešovi. Protože my zkrátka v rodině doktora nemáme, že! Říkají mi zastavárníku. Na zastávce autobusu se mě ptali, jestli jsem už doma... haha.“

Babička se zasmála, ale to neměla dělat. Petr se zamračil: „S Lukášem jsem kamarád, ale všeho se bojí. Je takový opatrný. Já nevím, jestli jsem s ním kamarád, spíš je mi ho líto. Holky nepočítám. Nevím, jestli je vůbec možný kamarádství s holkou, protože víc než o tom, jestli je kamarádka, přemýšlím, jestli se mi líbí. Kamarád nasadí pro kamaráda život. Nevím, jestli to samý bude schopný udělat pro tlustou holku.“

Babička si povzdychla: „Tenhle tvůj věk je nejkrásnější, protože všechno začíná, a taky nejstrašnější, protože ze špatných začátků jsou jen výjimečně dobré konce. Ale to ty ještě nevíš, takže se nenech odradit.“ Listovala kalendářem. A brzo narazila na list, u kterého si hluboce vzdychla. Poznámku zakryla rukou. „Musíš mít rodinu, nebo věrného kamaráda, bohužel to tak vyšlo.“ A rychle otočila stránku, aby mohla pokračovat v tichém vzpomínání: „Před sto lety měla tvoje praprababička velkou rodinu a řada by teď měla být na tvé mámě. Jenže dopadlo to, jak to dopadlo. Já nebudu mít sílu, jestli vůbec dožiju. Jsem čím dál slabší. A ty sám bez kamarádů se neodvážíš. Ale co to říkám?“

„Čeho, babičko?“ zeptal se napjatě Petr, a přitom ořezal bramboru tak, že nebyla větší než hrací kostka.

„Tak ještě pár brambor, a můžeme si zahrát vrhcáby. Ale já bych si raději dala večeři,“ šla babička postavit vodu. Kalendář nechala

otevřený na stránce s datem, které bylo v kroužku a s několika vykřičníky! Za měsíc. A bylo to datum jeho narozenin. A vedle dvě slabiky vepsané k tomu. HaHo. Petr Perka, luštitel záhad, se zeptal babičky: „Nemělo by tam být PePe? Když je to datum mých narozenin? A co je to HaHo?“ zapíchl Petr prst do data. Babička rychle sebrala ze stolu kalendář a zavřela ho do šuplete.

„Babi, čeho se neodvážím?“

„Skoč do sklepa pro okurky.“

„Tolik odvahy mám i bez kamarádů,“ zasmál se Petr, „schválně, ani si nerozsvítím...! Au, kdo tu opřel to koště?!“

„Přece ty, já věci dávám na své místo,“ poznamenala babička.

Petr sáhl pro okurky a pak nahmatal za sklenicemi zvláštní krabici, rozsvítil a slabé sklepní světlo se odrazilo od vykládané šperkovnice. Najednou bylo záře, že i konzervované okurky měly chuť do života. Co tady dělá? Sem tedy chodí babička pro své stříbrné poklady? A proč je má za okurkami?

„Už jdeš?“ zaslechl babičku.

„Už jdu!“ zasunul krabici zpátky a zahradil ji sklenicemi. Dobrá skrýš. Tady by ji našel jen zloděj okurek. A těch tolik není.

Muž v klobouku prošel kolem domu, kde by nikdo nehledal nejstarší lékárnu v Čechách. Klobouk si postrčil víc do čela. Přes širokou krempu mu nebylo vidět do tváře. A pro kamery umístěné na úrov-

ních prvních pater posloužil stejně jako kšiltovka, když jdete vykrást benzinku. Muž přešel od lékárny o ulici níž. Blížil se k jejich zastavárně.

Babička uklízela v domě. Petr si u pultu dělal úkoly. Chlapíka pozoroval výkladem.

Normální člověk se zastaví, zvedne hlavu, a protože v Jáchymově vedou všechny ulice do kopce, rozhlédne se. Ne tak muž v klobouku. Kdyby se rozhlédl, chvíli by mu kamera na křižovatce viděla do tváře. Kluk, kterému bude třináct, ještě pozná, když něco vypadá tajemně. A tohle bylo tajemné! Muž se předtím, než přešel ulici, jenom zaposlouchal, jestli nic nejede. Kvůli čemu riskoval život v éře neslyšně se blížících elektroaut?

Dveře se otevřely. Muž vstoupil dovnitř a rychle za sebou zavřel. „Máš tady...“

„Babičku?“

„Ano, paní Markovou.“

Babička zaslechla známý hlas. „Už jdu, už se ženu, pane... pane...“

„To je jedno...“ zamumlal muž v klobouku.

„Jste můj nejlepší zákazník a já ani neznám vaše jméno.“ Babička se objevila ve dveřích, byla zadýchaná. Sedla si za pultem na svou židli.

„Co na tom záleží, když platím vždycky hotově. Třeba Novák.“

Petr zbystřil. Když někdo řekne „třeba Novák“, je jasné, že se nejmenuje Novák...

„Máte pro mě něco?“ řekl Třebanovák.

„Už toho moc nebude. Čekám dodávku zboží po svatém Jáně, ale nejsem si moc jistá, jestli to vyjde..., Petře!“ přitáhla si vnuka a pošeptala mu: „Nemůžu dnes na nohy, skoč dolů do sklepa, za okurkami je krabice. Tady máš klíček, vyber něco, pán je sběratel, kupuje všechno. A dobře platí!“

Třebanovák zaslechl: „Ty jsi Petr?“ Prohlédl si kluka. „Můžu si tě vyfotit? Někdy dodávám starožitné rekvizity do filmu. Režiséři často potřebují kluka se zajímavou tváří.“

„To pochybuju, že jsem nějak zajímavý.“

„Mluvil o tváři, ne o tom, jaký seš ve skutečnosti,“ projevila babička nečekaně smysl pro humor.

Petr nastavil tvář. Ještě před pár lety znamenalo nastavit tvář dostat i přes druhou. A pak, že se časy nelepší.

Muž v klobouku vytáhl telefon a udělal pár fotek. Řekl si pro sebe: „Bude mít radost.“

„Máte na mysli konkrétního režiséra?“

Třebanováka to zaskočilo: „Řekl jsem to obecně...“

„To byste řekl, že budou mít radost...“

„Aha,“ zarazil se muž a šoupal v rozpacích kloboukem nahoru a dolů. Když se tohle dělá dostatečně dlouho se suchými dřívky, dřevo se rozhoří. Chlap měl štěstí, že se potil.

„Jdu dolů!“ Petr vzal klíčky a seběhl do sklepa. Ještě včera to bylo tajemství, dnes ho babička sama pro ten poklad poslala. Záhady chtějí odvahu, trpělivost nebo náhodu. Někdy pomůže, když nositele tajemství bolí nohy.

Petr šperkovnici mezi okurkami odemkl. Byla vykládaná ploškami barevných drahokamů, ani ilustrace v pohádkových knížkách by to neuměly vykreslit lépe. Uvnitř skříňky ležel jako sirotek velký okrasný stříbrný prsten se zeleným kamenem. Podobný měl Petr v šupleti svého stolu, na pouti ho našel u střelnice. Podal ho paní v pokladně a vrátila mu ho, že takový šunt nestojí ani za to, aby se pro něj shýbal. Petr nebyl zlomyslný kluk, ale tenhle nápad ho zaujal. Když se vracel ze sklepa, vzal to přes svůj pokoj. Sáhl do šuplete, laciný prstýnek z pouti přinesl a položil ho na pult v zastavárně.

Muž si posunul klobouk dozadu, aby mu dopadlo na kámen co nejvíc světla. Polkl a chvíli nic neřekl. Petr na něj zíral bez mrknutí, prsten z pokladnice měl připravený v druhé ruce. Až přijde ta chvíle, řekne: „To byl ale fór, jenom jsem vás zkoušel!“ a položí ho na stůl. Jenže Třebanovák pohlédl na babičku, která si čistila brýle, takže pořádně neviděla, na Petra, který se ani nepohnul, a klobouk si narazil zpět, aby zmizela vráska, která se mu z pochyb udělala na čele. Zvolal: „Nádhera. Skvost. Mám několik zákazníků, kteří hledají právě takovýto šperk, urvou mi ruce!“ popadl prsten. „Tady máte!“ vytáhl obálku s penězi. „Takovou to má cenu, určitě ne míní!“

Podal obálku babičce, která nad její tloušťkou jen zamrkala.

„Zase se ukáží.“

„Ne dřív než po svatým Janovi. Byl poslední, vid’?“ ohlédla se na Petra. Petr kývl.

Muž se ani pořádně nerozloučil a zabouchl za sebou dveře. Petr ho sledoval oknem. Třebanovák zvedl ještě jednou ruku s prstenem, ne-

věřící si poutové sklíčko prohlédl a podobně nenápadně, jako když upouštíte drobek z nosu, upustil prstýnek na zem.

„Vyzná se,“ ušklíbl se Petr.

Prstýnek se kutálel. Sebevědomí, že ještě před chvílí měl cenu mnoha tisíc, ho opustilo, jakmile zapadl do skuliny v chodníku. Nestačil se ve škvíře uvelebit, když ho zvedla nějaká ruka: „Brachu, taky si rád poslechneš, proč jsi měl pro něj takovou cenu, ale jenom na tak krátkou chvíli?“ řekl Petr Perka, jehož jméno znělo jako zaklínadlo. „Dočkáš se. Ze šuntu mít kus šperku? Požádej Petra Perku.“

Dvířka vozu, který byl zaparkovaný před menším hotelem Štola, se otevřela, jenže Třebanovák si to rozmyslel, zabouchl a vešel do budovy. Hotel patřil Lukášovým rodičům. Maminka běžela do školky pro dítě, Lukáš ji zastupoval v recepci.

Muž v klobouku si šel dát kávu a Petr proklouzl k Lukášovi.

„Ahoj,“ řekl Petr, „dělej mi stěnu.“

Hubený Lukáš by mohl dělat stěnu leda tak špejli. Třebanovák si díkybohu sedl zády, promíchal si kávu a poprosil o další cukr. Petr si sám pro sebe udělal poznámku: „Hodně sladí.“ To je věc, kterou může využít, kdyby šlo do tuhého. Dovedl si představit, že chlápka unese a bude mučit hořkou kávou tak dlouho, až z něj vypadne, pro koho potřeboval jeho fotku a proč zaplatil za prstýnek z pouti cenu, za jakou by se dalo koupit ojeté auto..., teda dost ojeté.

„Máte volný pokoj?“ zeptal se Petr.

„Jo,“ podíval se Lukáš do knihy hostů. „Chce-chceš se u-ubytovat?“

„Já ne, ale tenhle pán by to potřeboval,“ kývl nenápadně ke klobouku, který si muž pověsil na věšák.

„Až se ze-zeptá, tak mu ho na-nabídnu.“

„On se nezeptá.“

„Já ti ne-nerozumím.“

„On to ještě neví, ubytujeme ho sami. Potřeboval bych toho muže trochu vyzpovídat...“

Lukášův obvyklý výraz byl vždycky trochu vylekaný. Chybělo málo, aby vypadal vyděšeně. Toho mála se mu právě dostalo víc, než dokázal unést. Dřepl si v recepci na otáčivou židli. A i ta pod ním klesla. „Si dě-děláš...“

„Nedělám, myslím to vážně. Už jsi někdy potkal záhadu?“

Lukáš se zamyslel..., a už by na nějakou i přišel, ale Petr byl rychlejší: „A nemyslím Ježíška nebo jak se rodí děti. Nebo jak to, že se líbíš Marii.“

Lukáš prověsil rty, bylo jasné, že víc záhad v rejstříku nemá.

„Tak tenhle chlap je pro mě ta největší záhada, jakou jsem zatím potkal. Nesmí mi utýct.“

Chlap se zvedl, zaplatil. Chystal se k odchodu.

„Rychle! Nějaký pytel, kladivo, uspávací, projímadlo. Proboha, tolik možností! V každém filmu překonají protivníka jedna dvě. A ve filmu pro děti dokonce i bez ztráty na životech. Přece si ho ne-nechám pláchnout.“

Muž vycházel z hotelu, nasedal do auta.

„Dívám se na blbý filmy,“ naříkal Petr. „Ani nevím, kde bydlí.“

„Po-podle značky je z Va-varů. Po-počkej, nápad.“ Lukáš se otočil k tlustému muži ve vysezených kalhotách, který vycházel z WC a otíral si ruce. „Pane To-Tomane, nevzal byste tady ka-kamaráda do Varů?“

Muž kývl. Urovnal si šedivou šoféřskou čepici s kšiletem, podobné bílé s vyšitou kotvou mívají kapitáni.

„Pan To-toman je taxikář, jezdí pro nás Va-vary. Vezme tě.“

„Lukáši, brácho! Asi se díváš na lepší filmy, díky.“ Petr vyběhl a kryl se hřmotným Tomanem. Nasedl k němu do taxíku.

„Dobrý den, já jsem Petr Perka.“

Taxikář mu podal obrovskou ruku. Volant držel jen jednou dlaní, pro druhou už na volantu nezbylo místo.

„Perka? Kdysi jsem nějakýho Perku odsud znal. Tvůj táta? Co je s ním? Vypařil se? Nic o něm nevím.“

„Tak to jsme dva.“

„Připoutej se!“ zkontroloval Toman, jestli má popruh utažený, a zacvakl ho ještě víc kolem Petrova ramene.

„Jako v letadle...“ zavtipkoval Petr.

A když Toman řekl: „To sotva. My budem rychlejší.“ Začínalo být jasné, že nejbližších dvacet kilometrů na vtípky nedorazí.

Možná tenhle. Ale bude znít, jako by to vyprávěl Lukáš: „Je-jel s vá-vámi někdo po-po-podruhé?“ křičel Petr do řvoucího motoru, když řazené rychlosti nestíhaly rostoucí výkon.

„Že se zabijete!“ bál se říct Petr nahlas. A vyděsil se. Právě předjeli vůz Třebanováka. Jeho klobouk ležel na zadním okýnku. Vlastně předjeli všechna auta. I ta, co ještě nevyjela z garáží, i ta, co ještě nevyrobili... Bylo jasné, proč na Tomanově čepici chybí kotva. Nebyl to mořský vlk. Byl to silniční pardál.

„Chlapče, auto, které já předjedu,“ zdůraznil fakt tím, že vytočil hlavu k Petrovi a zůstal na něm dvě zatačky projeté popaměti viset pohledem, „už se přede mne nikdy nedostane. Nikdy! Jasný!“

Minuli dřevěný plot tak těsně, že začal doutnat. Když ztratili Třebanováka z očí, a možná i ze stejné dimenze, Petr si uvědomil, že čím dřív bude ve Varech, tím dřív to bude mít za sebou. A pochopil, že svět má štěstí. Chlapi jako Toman můžou zabít sebe, spolujezdce a třeba ještě někoho v protijedoucím voze. Jako pilot dopravního letadla by toho mohl napáchat víc. Naštěstí se do kokpitu letadla nevejde. Budiž proklet každý, kdo mu prozradí fungující dietu.

-23-

„To nic, nejsi sám. Nikdo ji nemůže najít, a přitom to jsou běžné dveře od škodovky,“ naklonil se zpocený tlustoch Toman přes Petra ke dveřím. To byla zasloužená tečka. Lidem se nemá odposlouchávat telefon, číst přes rameno a slídit za nimi. Petr se vypotácel ven.

„Tady máš vizitku, kdybys potřeboval. Nejsem drahý. Ale lidi mi dávají mnohem víc, než si řeknu,“ usmíval se. „Expres vyjde vždycky draž.“

„Cena za život. Chápu,“ ucedil Petr. Zahlédl, že k náměstí právě dojelo Třebanovákovo auto. Klika! Centrum ve Varech je roztahaný.

„Vidíte ho!“ ukázal na muže, který si nasadil klobouk. „Ten, kdyby náhodou chtěl jet s váma, chci být u toho. Možná byste dokázal v nějaký zatačce přidat dost na to, aby řekl všechno, co ví.“

„Rád to pro tebe udělám, mladej. Nezvracel jsi jako jiní. To se pozná pořádný kluk. Táta Perka by měl z tebe radost.“

„Díky, běžím.“ Petr tentokrát nechtěl ztratit chlápka v klobouku z očí. Po cestě ještě stihl napsat kamarádovi SMS: „Ty pako, Luky! Proč mě nezabiješ rovnou a necháváš to na cizím chlapovi?“

Výlohu starožitnictví hned za sklem bránily matné mříže. Matné proto, aby lesk zlata, stříbra a vzácného porcelánu měl nad čím vítězit.

Přede dveřmi už přešlapovala elegantní žena v kostýmku, lodičky, kabelku, a dokonce i pásek měla z kůže potištěné hadím vzorem. A jestli to byla pravá kůže, bylo jí tolik, že i užovka by měla chuť si to s ní vyřídit.

„Dobrý den, paní Apfeltová!“ zdravil z dálky bodře Třebanovák.

„Čekám tu na vás, byli jsme dohodnutí.“ Apfeltová si k němu stoupla tak blízko, aby jí neutekl. Petr se přiblížil na doslech. Třebanovák odemkl dveře.

„Máte? Ukažte.“

„Dneska vás zklamou. Nic nenesu. Zdroj vyschl. Dalo se to čekat.“

„Dala jsem vám zálohu!“ natlačila žena starožitníka dovnitř.

„Tady ji máte zpátky. Nepoužil jsem ji.“

Petr viděl, že skutečně vysázel na stůl peníze.

„Vždyť se podívejte, kolik krásných šperků ze stříbra se u mě najde. Vyberte si.“

„To není ono.“

„Jak to?“

„Ty, které jste přinášel, byly staré, velmi staré.“

„Já vím.“

„Vzácné.“

„Poznám to.“

„A...“

Petr viděl výkladem, že žena drží starožitníka hystericky pod krkem. Snažil se osvobodit: „A ještě řekněte, že byly kouzelné.“

„A byly kouzelné!“ vykřikla žena, ale hned se vzpamatovala: „Nesmysl,“ opravila se. Zavrtěla hlavou tak energicky, až se jí velké náušnice potkaly a zaznělo to jako rolničky. Ještěže nepadal sníh, sháněla by místo šperku kapra. „Chci říct, že byly čarokrásné.“

„Já vám nerozumím,“ podivil se Třebanovák. „Tyhle nejsou o nic méně čarokrásné.“ Otevřel několik krabiček a nabídl jí stříbrné orgie.

„Vy tomu nerozumíte... To nebyly obyčejné šperky. Proč mi nechcete říct, odkud jste je nosil?“ Rázně se otočila a našťavaně vyšla z krámku. Málem porazila Petra, který nakukoval dovnitř.

Stáhl se za roh. Co teď? Petr Perka, jehož jméno znělo jako zaklínadlo, poznal jako každý kluk záhadu, a tady se toho dělo tolik neobvyklého, že by na chvíli dal přednost všedním starostem, jako třeba od koho opíše úkol.

Uvažoval rychle. Předtím nesměl ztratit z očí Třebanováka, který zaplatil majlant za dětský prstýnek a Petr by rád věděl proč, a taky by rád věděl, proč ho fotil a komu tu fotku poslal. Teď ví, kde starožitníka najde, až bude potřebovat. Ale co s tou ženskou, která o špercích z jejich vykládané šperkovnice schované za okurkami tvrdí, že jsou přinejmenším čarokrásné, případně rovnou, že jsou kouzelné. Ženy mají přednost, na slušný vychování se má dbát!

Prošel kolem ženy s hadími doplňky a zašeptal: „Pojďte za mnou.“

Vykulila oči a sevřela kabelku: „Co chceš, kluku?“ Rozhlédla se, jestli není v obklíčení gangu, v kabelce měla pěkných pár tisíc, Třebanovák jí přece vrátil zálohu. A na to nezapomenete, když vás jen tak osloví někdo cizí.

„Vím něco o špercích, které sháníte.“

Zůstala stát jako přikovaná, až na ni musel zatroubit zametací vůz. V lázeňském městě má hodně práce. Nejvíc se zametáním drobků z lázeňských oplatků.

„Co o tom víš?“

„Vím, odkud jsou. Ale něco bych od vás potřeboval.“

„Řekni, co mám udělat? Tak co?“ Vypadala natolik odhodlaně, že být učitelkou, přepsala by propadlíkovi klidně pětky na výborné. A to, co po ní Petr bude chtít, nebude zas takový problém.

„Ty šperky za to fakt stojí?“

„Odkud seš?“

„Z Jáchymova.“

„Co mám udělat?“

„Můžete tomu chlápku v starožitnictví ukrást mobil? A dát mi ho? Pak vám řeknu víc.“

„Jsou tam ještě nějaký šperky?“

„Něco by se našlo.“

Dáma neváhala, otočila se na podpatku a zamířila ke starožitnictví. Dveře rozevřela způsobem, jakým se trhá poznámka, která se nemá dostat do rukou rodičům. Vzápětí vyběhla ven, mobil držela v ruce. Třebanovák se vydal za ní. Dostihl ji, chvíli se prali a telefon

jí vyrazil z ruky. Dopadl na silnici. Naštěstí to byla pěší zóna a nic nejelo. Naneštěstí i pěší zóna se musí někdy uklidit. Lidi s oplatky drobí hlavně tam. Zametací vůz se vracel. Nametl telefon a nasál ho dovnitř.

„Do pytle!“ ozvalo se z Petrových úst.

A něco hodně podobného, o něco dospělejšího, i z úst Apfeltové.

A úplná kletba od starožitníka.

Šperkovnice se po dlouhých letech objevila na denním světle. Babička ji vystavila na poličku. Byla na prodej. Naštěstí z ní netáhly nakládané okurky. I když za nimi byla kdovíjak dlouho schovaná. Vypadala jako malý lodní kufřík, měla oblé víko a byla z tvrdého dřeva vyloženého po obvodu drahokamy. Stříbrný pásek ji zpevňoval a končil zámkem. Pásek byl zašlý, a když si jej Petr líp prohlédl, vypadal jako

natažený had s hlavou. Zmijí klikyhák vyrytý do drahého kovu byl pořád znatelný. Zato když se šperkovnice otevřela, chtělo to sluneční brýle. Jenom slunce a blesk a krém na boty, který mu babička tuhle vnutila, vydávají větší zář. Lesk drahokamových plošek, kterými byly stěny skříňky vyložené, mohl v noci sloužit jako baterka.

„Budeš ji prodávat?“

Babička si povzdychla.

Petr nevěděl, kolik povzdychnutí člověk snese za život, než zestárne, ale neomezený počet to být nemohl, protože babička vypadala s každým povzdechem starší a starší. Aby ne, když vyvzdechnete víc, než kolik jste navzdechli.

„Co s ní, je prázdná.“

„Babi, jak může být ta skříňka stará?“

„Vím, že naše rodina ji má přesně sto let.“

„Dostali jsme ji od někoho?“

Babička se zatvářila podobně, jako když vyzvídál, co přinese Ježíšek nebo co bude v neděli na oběd. Věděl, že odpovědi se nedočká.

„Když jsme ji dostali, byla plná?“

Podobně se tvářila i při dotazu na narozeninový dárek.

„Od koho?“

Stejně se tvářila, když se jí zeptal na tátu, neměla ho ráda. Když se o něm chtěl něco dozvědět, musel na to jít dotazem přes mámu.

„To víš, že ty šperky byly kouzelný?“

Babička vykulila oči. „O tom nic nevím. To by musel být kouzelný i tenhle.“ Rozepnula si knoflík od halenky a ukázala hádkovi-